

JULIA BURGERS-DROST

Een hart
in verwarring

ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

‘Heb je geen sleutel bij je?’

Al pratend opent Anja Berkhout de deur voor Sigrid, haar dochter. Een lachend gezicht boven overvolle tassen en pakjes.

‘Goed dat je me hoorde, mam, ik kon echt niet bij de bel en de deur van de auto staat nog open. Maar ik héb wat ik hebben wilde.’

Behoedzaam stapt Sigrid over de drempel. Haar helderblauwe ogen glanzen in het vriendelijk gezicht en Anja denkt: wat is ze gelukkig, dat kind van mij!

‘Ik zal je ontlasten. Breekbare spullen?’

‘De nog ontbrekende delen van het servies. En je gelooft het of niet: in de uitverkoop. Het gaat namelijk uit de handel, dus heb ik maar flink ingekocht. Een bordje of kopje is immers zó gebroken.’

In de knus ingerichte woonkamer laat de ze inkopen op de leren driezitsbank zakken.

‘Pffft! Heb je nog koffie, mam?’

‘Doe jij eerst je autoportier maar op slot,

dan zet ik verse koffie.'

Sigrid ontdoet zich van haar jack en lange sjaal die ze enkele malen om haar hals had gewikkeld. Ze loopt haar moeder na, door de gang de keuken in. 'Het was erg druk, geen doorkomen aan. Alsof iedereen besloten had vandaag de sinterklaasinkopen te doen.'

Ze ploft op een keukenstoel en kijkt naar haar moeder die de handeling om koffie te zetten automatisch uitvoert. Sigrid kwebbelt aan één stuk door, maar dat is niets nieuws. Ze was bijzonder vroeg met praten, en toen ze de kunst machtig was, leek ze geen remmen te hebben. Ze bleef maar praten tegen de enthousiaste ouders, de poppen en de beren, en als die er niet waren, konden prentenboeken goed als klankborden dienen.

Behalve serviesgoed heeft Sigrid ook dekbedhoezen en onderleggers ingeslagen. 'Ik heb dus een stapel decemberloten, mam. Invullen, wegbrengen en als het kan iets winnen. O wacht, ik heb gevulde speculaas meegebracht. Even rommelen in mijn tassen, momentje.'

Anja zucht onhoorbaar. Wat zal het stil in huis zijn als Sigrid getrouwd is en waarschijnlijk aan de andere kant van het land gaat wonen. Haar vriend, Jeroen, heeft onlangs een ge-

weldige promotie gemaakt, op voorwaarde dat hij zou verhuizen. Hij accepteerde het aanbod zonder het met Sigrid te overleggen, iets wat beide ouders niet aanstaat.

‘Van de bakker, mam. Daar kun je geen nee tegen zeggen, toch?’

Ze nemen de koffie en het gebak mee naar de kamer. Het is goed merkbaar dat het december is. De dagen zijn kort en donker. Maar de koffie smaakt best.

Sigrid kijkt bijna verliefd naar de stapel in-kopen.

‘Na de koffie berg ik alles op. Een bof dat ik de logeerkamer kan gebruiken, ik zou niet weten waar ik alles moest laten als ik in een piepklein flatje zou wonen. Er is nog zó veel te regelen. Zelfs de jurk is nog niet gekocht.’

Omdat haar werk vrij dicht bij de ouderlijke woning is, bleef Sigrid liever thuis wonen tot de bruiloft. Tot ergernis van Jeroen, jammer genoeg. Maar de praktische Sigrid hield voet bij stuk: behalve dat het thuis gezelliger is dan alleen wonen, telt ook het voordeel mee. Een huishouden opzetten is kostbaar, zeker als je eisen stelt. En dat doen ze beiden.

‘Loop je zo meteen even mee naar boven, mam, om alles te zien? Misschien kom jij nog

op een idee. Maar ik geloof dat ik alles wat nodig is, heb aangeschaft. De meubels, vloerbedekking en de rest doen we samen. Maar Jeroen zegt dat hij zijn tijd niet wil verspillen aan het neuzen in winkels naar washandjes en bestek. Echt een man, niet?’

Als de aankopen zijn uitgepakt trippelt Sigrid trots door de logeerkamer. Wat een weelde! Ze heeft de middelen om te kopen wat ze nodig heeft en bovenal: dat wat niet echt nodig is. Dingen voor de fun, zo noemt ze het.

‘Morgen gaan Jeroen en ik naar Limburg, mam. Kijken naar het huis. Ik wil het liefst meteen door naar een zaak die voor de stoffering kan zorgen, maar Jeroen heeft ’s avonds een afspraak met zijn vriendenclub. Wat zal hij die missen na het trouwen, mam!’

Anja knikt. Ze zegt niet hardop wat ze denkt: Sigrid zelf zal nog meer missen, behalve haar vriendinnen. Ze is zo wijs om zich niet te bemoeien met de plannen van haar dochter. Bij haar eigen vriendinnen heeft ze gezien dat dit ellende kan geven en bovenal verwijdering. Dat is wel het laatste wat ze wil. Limburg is toch al zo ver bij hen vandaan, minstens twee uur rijden. Zeker weten dat ze haar dochter niet kwijt zal raken. Daarvoor is de band te

hecht. Wat wil je, als je slechts één kind rijk bent?

Moeder en dochter bekijken de spullen die wachten op hun uiteindelijke bestemming. 'Ik kan niet wachten, mam, om alles een eigen plekje te geven. Zo lief van Jeroen dat hij mij de keus laat. Nou ja, niet in alles, maar toch.'

Anja denkt echter: lekker gemakkelijk voor hem.

Opeens slaat Sigrid haar armen om haar moeder heen. 'Mam, wat zal ik jou en pap missen. Maar we bellen vaak en bovendien: we kunnen elkaar zien via de computer. Leuk is dat, mam! Dan is het net of we bij elkaar in de kamer zitten.'

Anja lacht haar tranen weg en roept dat het net is of haar dochter zich in een aquarium bevindt. 'Maar ik moet toegeven dat het een uitvinding van jewelste is.'

Dan zegt Anja dat het de hoogste tijd is om te beginnen met het klaarmaken van de warme maaltijd. Terwijl ze de trap af loopt, bedenkt ze weer dat het stil zal worden in huis, na de bruiloft. Frits en zij alleen, na dik twintig jaar. Maar wordt er niet gezegd: alles went uiteindelijk?

Sigrid kan bijna niet weggkomen bij haar

schatten. Als Jeroen haar morgen komt halen om het toekomstige huis te bezichtigen, sleept ze hem mee naar boven, zeker weten! Geen belangstelling? Wel, dan leert hij dat maar!

Gehuld in gemakkelijke kleding wacht ze hem de volgende ochtend op. Hij is precies op tijd, zoals gewoonlijk. Als hij door het tuinhekje komt, staat Sigrid hem in de deuropening op te wachten en ze denkt: wat is hij toch een knappe vent!

Ze duikt op hem af en als Jeroen haar van de grond tilt en in de rondte zwaait, gilt ze van pret.

‘Niet bepaald ladylike,’ plaagt hij.

Ze geeft hem een kus en zegt: ‘Eigen schuld!’

Hij gunt hun nauwelijks tijd om koffie te drinken. De overheerlijke roomsoes werkt hij in ijltempo naar binnen en echt, de ingekochte spullen kan hij op de terugweg ook wel bekijken.

‘We hebben nu belangrijker zaken aan ons hoofd.’

Frits informeert naar de overplaatsing die Jeroen te wachten staat. Hij wuift de vraag weg. ‘Straks, Frits. We zitten in tijdnood, ik

heb afgesproken de sleutel af te halen en ik wil niet te laat komen. Tot straks dan maar.'

Sigrid knuffelt haar ouders alsof ze van plan is vandaag niet terug te komen. Ze zwaait tot ze de hoek om zijn en dan slaakt Jeroen een diepe zucht.

'Eigenlijk ben ik blij dat we niet al te dicht bij onze ouders gaan wonen, liefje. Die van jou zijn zo claimerig!'

Sigrid briest.

'Zeur niet over mam en pap. Ze zijn de liefste ouders die een mens zich maar kan wensen. Ooit hoop ik net zo'n moeder als mam te worden.'

Jeroen grinnikt. Dat is zijn manier om zich te verontschuldigen.

Hij geeft nog meer gas, het wordt aan de lopende band inhalen.

Als het Sigrid te bar wordt, zegt ze: 'Je riskeert een boete. Jammer van het geld, jochie!'

Jeroen zegt dat na een hele week binnenshuis achter de computer te hebben gezeten, snel rijden pure ontspanning is.

Ze vliegen aan het landschap voorbij. Sigrid staart naar de lucht, genietend van de zwermen wilde ganzen die in V-vorm zich verplaatsen. En dan, een opstijgend groepje zwanen.

Ze deelt de kleine genoegens niet met Jeroen. Het zou hem immers niets zeggen?

In de weilanden scharrelen schapen, hun vacht is grauw. Sommige hebben dikke buiken en Sigrid vraagt zich af hoelang een schaap drachtig is. Lammetjes in het voorjaar, ze kan er nooit genoeg van krijgen. Tot ze bedenkt dat veel van hen later in de koelvitruines bij de supermarkt terechtkomen. Lamsvlees, ze eet het uit principe niet. Die beestjes hebben geen tijd van leven gehad.

Pas als ze door heuvelachtig terrein van Zuid-Limburg rijden, komt het gesprek weer op gang. Jeroen hoeft niet naar de weg te zoeken, het navigatiesysteem leidt hem feilloos de goede kant op.

‘Hier moeten we zijn. In dat huis daar woont een aanstaande collega van me. Hij heeft de sleutels van het huis. Ga je mee naar binnen, meisje?’

Sigrid aarzelt. Eigenlijk vindt ze het jammer van de tijd om een bezoekje af te steken. ‘Moet dat dan? Je zou toch alleen de sleutel halen?’

Jeroen kijkt geërgerd opzij. ‘Kom nu maar, je zult in de toekomst wel vaker moeten opdraven in verband met mijn werkzaamheden.’

‘Nou!’ protesteert Sigrid, maar gewillig als ze is, volgt ze hem het huis van de nieuwe collega in.

Later dan gepland rijden ze naar hun nieuwe huis. Jeroen liet zich tijdens het bezoekje van zijn vlotste kant zien, terwijl Sigrid het gevoel had of ze zelf op een rem stapte.

‘Je was niet bepaald toeschietelijk, Sigrid. Mijn collega heeft een leuk vrouwtje, knap ding. Je zult haar wel vaker ontmoeten. Ja, jouw voorspelbare leventje komt op zijn kop te staan! Haha.’

Hij stopt voor een aardig huis aan de rand van een groot dorp waar Sigrid de naam alweer van is vergeten.

Ze houdt even haar adem in. Wat een dot van een woning! Luiken – waarschijnlijk nep – naast de ramen en het dak is rietgedekt. De voortuin biedt een verwaarloosde indruk, maar dat is snel te verhelpen, weet ze.

‘Een hoge beukenheg om het huis, wat leuk, Jeroen. Het biedt een veilige indruk. Laten we gauw gaan kijken!’

Ze ademt de frisse winterlucht in. Het lijkt of het hier minder koud is dan in de eigen omgeving. Jeroen straalt. ‘Leuk om te beginnen,